

נפגשו בשדה החיטה כדי להרוג זה את זה. הסרט אינו על המלחמה עם הגרר מנים, הסרט הוא על אותם אנשים חופשיים ברוחם, שיחפשו תמיד דרך לראות את השמש גם כשהסיכויים למצוא אותה על האדמה הזאת קטנים מאוד.

מנוגד לחלוטין ליצירתם של האחים טאוויאני הוא סרטו של קונסטאנטין קוסטה-גאברס, נעדר, שזור לא מעט גלים נועמים בעת שהופק בארצות-הברית ולא נעם לחיכם של נציגי-מימשל, הקשור רים היום לארצות מסוימות בדרום-אמריקה, או לפוליטיקה האמריקאית של שנת 1973 בצ'ילה.

חופשה

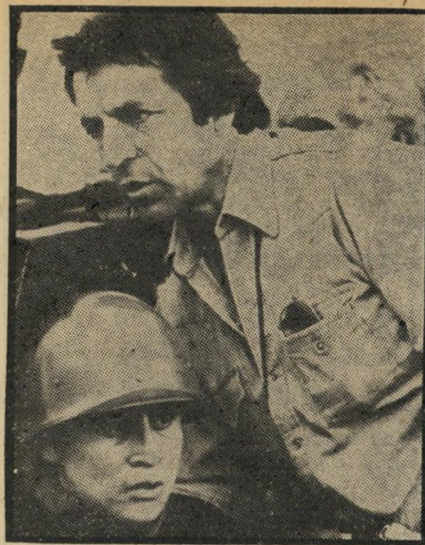
מהכלא

ס ירטו של קונסטאנטין (זד, הודאה) קוסטה-גאברס מציג בצורה של תיעוד דרמטי סיפור אמיתי מאותם ימים, כשבנו של אורה אמריקאי מכובד נעלם בצ'ילה בעת המהפכה הצבאית של פינושט. האב, בעיצובו של ג'ק למון, איש עסקים מירי שבדעתו ומרוצה מאוד מן הצדק הדמורי קרטי המשוכלל שהוא מוקיר ובטוח בקיר מו, מגיע לצ'ילה כדי לברר מה עלה בגורל בנו. הוא יוצא לחיפושים, כשהוא בטוח שהקשרים המתאימים יעזרו לו להגיע גם לחלונות-הגבוהים ביותר. אך אז מתברר לו, לתדהמתו, שאנשי-שלומו, היושבים ב"חלונות הגבוהים, הם העומדים מאחורי מרחץ-הדמים שליווה את חילופי-המישטר בצ'ילה.

דרישת-שלום מחיים עגומים בצד אחר של העולם הביא סרט תורכי בשם יול, שפירושו "דרך". הבימאי אילמו גוני, שמר את דבר בואו לקאן בסוד עד לרגע האחרון ובכניסה למסיבת-העיתונאים שלו נערכה בדיקה ביטחונית, מחשש לפעולות עוינות — או שמה היה זה חשש מניקמת דם?

סיפורו של גוני הוא סרט בפני עצמו: מי שנחשב היום לבימאי החשוב ביותר בתורכיה ישב בכלא במשך שמונה שנים. ואם כי בסרטיו הוא הביע עמדות פוליטיות, הרי שלבית-הסוהר הוכנס דווקא עקב רצח, במהלך קטטה במועדון-לילה. גוני, שהוא

הבימאי
קונסטאנטין קוסטה-גאברס, שהתפרסם בסירטי המתח הפוליטיים שלו, זכה בפרס הראשון.

האבא
ג'ק למון זכה בפרס השחקן הטוב ביותר על דמותו של האב המחפש את בנו בסרט נעדר.

עריצת אופות
סיסי ספייסק וג'ק למון מבקרים בחדר-מתים בחיפוי-שיהם אחר בעלה, שנעלם אחרי הפיכה צבאית בצ'ילה. הסרט, המבוסס על מקרה אמיתי, עורר זעם רב ותגובות חריפות בארצות-הברית.

גם שחקן, היה לגיבור לאומי. הוא נהג להסתובב ברחוב כשהוא לבוש בשחור-לבן כזורו האגדי, ואפילו למסיבת-העיתונאים הגיע הדור בצבעי המסורתיים. גם הכלא שבו ישב היה כלא פתוח למדי — בכל פעם שרצה לערוך את סרטו הוא קיבל חופשה לצורך ביקור במעבדה. באחת הי חופשות האלה יצא לשווייץ ולא חזר. התורכים כועסים עליו, אחרי שבמשך כל שבתו במאסר הוא חי על אי פתוח, מצוייד בכל טוב ובמכונת-כתיבה, מלווה בביקורים קבועים של חבריו לעבודה, שהסריטו לפי הוראותיו וממשלת תורכיה ביקשה את הסגרתו.

סרטו, המספר על חופשה של חמישה אסירים, מגלה צדדים לא-נעימים ביותר של החיים בתורכיה של היום, על הדיכוי ועל הטרור המתמיד השורר בכפרים, על הפחד והאימה שמטיל המישטר הצבאי על כל מי שמנסה להפר את הוראותיו, על המעצרים הקבועים, החיפושים הקבועים, הטבח הקבוע. בתוך כך שזור גוני תמונות שקשה לשכוח אותן: ילדים בני 5 ופחות מעשנים סיגריות, גבר שלבו לא נותן לו להרוג את אשתו, אחרי שהפכה זונה, מאבד אותה בשלג הכבד כשהוא מנסה להילחם בתוך נפשו החצויה, אך אינו מסוגל להשלים עם יצריו ועם חניגו.

מקום פורה

למחשבה

5 עיתים נדמה, לצופים בקאן, כי כל מה שעשויה אנציקלופדיה ללמד בתוך כרך שלם, יכול סרט להנחיל בתוך שעתים — אם נעשה כהלכה. אך לא תמיד המידע מלא, או החוויה שלמה, וגם בפסטיבל זה ישנם טובים וישנם טובים פחות. ישנן אכזבות גדולות והצלחות קטנות.

אך דבר אחד אי-אפשר לבטל: כל יום

עם הסרט נעדר זכה גם בפרס המבקרים, מממשלת תורכיה ביקשה את הסגרתו. הבימאי שמר את דבר בואו לקאן בסוד עד לרגע האחרון, ובכניסה למסיבת-העיתונאים שלו נערכה בדיקה ביטחונית.

האיש המסתחר
משילטונות תורכיה, הבימאי אילמו גוני, בחברת אשתו, בהגיעם לבכורת סרטו יול. גוני התחלק בפרס הראשון